

Szenzációs könyvének, „Az egészségügyi maffiá”-nak magyarországi megjelenése után egy évvel nemrég Budapesten járt Ghislaine Lanctot orvosnő – azaz, helyesebben, ex-orvosnő. Doktori címétől ugyanis a könyv megjelenése után megfosztották, s a bíróság örök életére eltiltotta a praktizálástól. De Ghislaine (*ejtsd: gilén*) – szereti, ha lánynevén szólítják – ma már több jót tesz az emberiséggel, mint annak idején orvosként. Előadásain, szemináriumain s két könyvén keresztül emberek százezreinek üzeni: igenis van kiút! Arra tanítja hallgatóit, hogyan indulhatnak el a határtalan egészség, a szuverén emberi élet megteremtése felé vezető úton. Ghislaine-nel Budapesten beszélgettünk.

K: Ghislaine, hogy lehet, hogy még életben van?

G: Úgy, hogy már nem félek. Ha félek, alacsonyabb frekvenciára süllyed a rezgésem, s akkor magamhoz vonzom a bajt. A könyv megjelenése után tudtam, hogy mindent el fogok veszíteni: férjemet (akivel együtt vezettük a rendelőimet), a pácienseimet, a pénzemet, a megélhetésemet, a jóhíreimet, kollégáim elismerését. Számoltam azzal is, hogy majd megakarnak ölni, engem, vagy a gyerekeimet. Készen álltam mindenre – de nem féltem. Egy félelmem volt: a gyerekeim; nehogy önekik is bajuk essen! Magamhoz hívtam mind a négyüket, s közöltem velük: veszélyes anyát választottatok! S most ennek a döntésnek a következményeivel szembe kell néznetek, mert semmit sem vonok vissza amit leírtam, bármi történjék is! S ahogy ezt kimondtam, a félelem el is szállt.

K: Önnel mit csináltak „Az egészségügyi maffia” megjelenése után? Vitatkoztak Önnel?

G: Nem vitatkoztak. Egyszerűen csak el akartak hallgattatni. Nem vette be a gyomruk az Orvosi Kamaránál mint testületnél, hogy egy rendes tagjuk nem követi vakon az irányvonalat. Azt kegyesen felajánlották, hogy megbocsátanak, ha nyilvánosan visszavonom mindazt, amit leírtam. De nem tettem.

K: Sok emberhez eljutott a könyv üzenete?

G: A könyv nagy szenzáció volt, a megjelenés után újságok címlapján, tévéműsorokban beszéltem nézeteimről. Aztán pontosan 3 hónappal később egycsapásra leállították minden médiát. A montreali közkönyvtárakat utasították, hogy tüntessék el a könyvet. Ezután jöttek a lejárátások, a fenyegetések. A könyv azonban máig hat: a 7 millió lakosú Quebec tartományban több, mint 60 ezer példányt adtunk el, **összesen több mint 125 ezer eladott példánynál tartunk**, s nagyon sokan köszönték meg, hogy le mertem írni olyasmit, amit ők is régen éreznek vagy sejteneek. Persze, vannak, akik lassabban értik meg, amiről szó van.

K: Miről van szó?

G: Az emberek el akarják hinni, hogy a hatóságok, a kormányok, a nagy szervezetek őértük vannak. Hiszen az emberek tartják el őket, adóikból. De ez csak illúzió. Az úgynevezett „nyugati demokrácia” a diktatúra álcázása, a kisebbség többsége. Az egészségügyben a kormányok akarata érvényesül, de önekik a háttérből a tőke diktál: a gyógyszeripar, diagnosztikai, technológiai és kórházcégek, illetve ezek befektetői **és a biztosítótársaságok**. S a maffia egyre gátlástalanabb, csak a pénz számít és a hatalom. A rendszer – menjünk akármelyik országba is – recseg-ropog. Elégedetlen a páciens, mert nem gyógyul; panaszkodik az orvos, mert kényszerpályán van; kínlódik a **kormány**, mert az egész színjáték elképesztő költségvetési pénzekbe kerül. Miért nem változtatunk? Mert a fennálló rendszer

hasznot hoz: a maffiának. Befizetett adóink és betegbiztosítási járulékaink a multikhoz kerülnek. A rendszer fenntartásáról gondoskodik az ENSZ, a világkormány, amelynek saját egészségügyi minisztériuma van (WHO), saját gyerekügyi (UNICEF), kulturális (UNESCO), saját mezőgazdasági (FAO) minisztériuma; saját hadserege, saját egyeteme, saját bankja (Világbank, IMF). Ma ők diktálnak a kormányoknak. Nekik pedig a **pénzemberek** diktálnak.

K: Tehetünk ez ellen bármit is, mi egyének? Ilyen erővel szemben?

G: Azért jöttem ide, Budapestre is, hogy megosszam az emberekkel a jó hírt: van egy másik út is! De erre az útra nekünk, egyéneknek kell rátérnünk. Ezt nem várhatjuk a hatóságoktól – sőt, ha ők azt tanácsolják nekem, menjek jobbra, én biztos balra fordulok, s nem **hibázom**. Onnan tudom, hogy egy törekvés az emberek érdekei ellen való, hogy azt a kormány támogatja. **Hiszen nem tehet mást, ő a jó pásztor, és az a dolga, hogy megnyírja a birkákat, és amikor már nincs több gyapjuk, elvezesse őket a vágóhídra.** A tudati fejlődés, a tudatosság magasabb szintjére kell lépnünk.

K: Ez így egy kicsit túl spirituális... Mi az Ön konkrét tanácsa?

G: Senkit nem akarok semmiről meggyőzni. Csak elmondom, amire húsz évnyi kutatás után rájöttem. Túl sokáig éltünk állati tudatban – a testünk emberré fejlődött, de a gondolkodásunk a majomé maradt. Létünket a félelem határozza meg. Félünk a haláltól. Ha ránk támadnak, elmenekülünk, vagy visszavágunk. Mint az állatok. Szegény, védtelen fehér bárányoknak tartjuk magunkat, áldozatnak, akiket a gonosz farkas fenyeget. Nyájat kell alkotnunk, s szükségünk van egy jó pásztorra is. Aki fellázad a rend ellen, abból lesz a fekete bárány, aki küzd, harcol, háborúzik – de a végén ő is belepusztul. A gonosz farkas, az áldozat és a megmentő alkotta sötét háromszögben vergődünk évezredek óta.

De ez csak illúzió. Ideje felismerni, hogy olyanok vagyunk, mint a hal az akváriumban: van vizünk is, van egy kis élelmünk is, de eszünkbe nem jut, hogy létezik egy korlátlan, szabad világ az üvegfalon túl is. A vízben előbb-utóbb biztosan elpusztulunk – ideje tehát nekirugaszkodni, s kiugrani! Lehet, hogy így is meghalunk – de az is lehet, hogy a lehetőségek, az egészség, a határok nélküli egyéni szuverenitás végtelen óceánjában találjuk majd magunkat.

K: Szép gondolat... De mit tehet az, aki dolgozik, mert meg kell élnie, s közben jó anyának, jó apának kell lennie, amibe belefárad, megbetegszik, s kénytelen orvoshoz menni...

G: Igen, ma még ez a bevett minta. De eddig akárhány sírgödörbe néztem is bele, a koporsó mellett egyetlen szülőt, gyereket, házat, autót sem láttam... Ideje ráeszmélnünk, hogy nem csak teremtmények vagyunk, hanem egyben teremtők is. Isteni lények. Mi teremtünk mindent magunk körül, mindent, ami velünk történik. Az örömeinket is, a családjainkat is, a főnökönket is, a daganatunkat is. S hogyan haragudhatunk arra, amit mi teremtettünk? Át kell ölelnünk, szeretnünk, hálásnak lenni mindenért, ami velünk történik, mert magasabb felismerésekhez vezet. Mindig dönthetünk másképpen is! Csak egy, egyetlenegy szabály van: azt tedd, amit a lelkiismereted diktál. Azt tedd, amit a belső hang üzen. Ami neked és a lelkiismeretednek a legjobb. Nem kell jó anyának lenni – mit kezd a gyerek egy jó anyával, aki beteg, frusztrált és fáradt? Nem kell megtenned, amit a környezet, az egészségügy, a hatóságok, az egyház, a család, a kormány vár el tőled – csak ha a lelkiismereted is azt diktálja. Nem kell orvoshoz rohanni, ha beteg vagy – nincs szükséged rá, hogy más mondja meg, hogyan érzed magad.

Önmagad iránti szeretetből tégy meg – vagy ne tedd meg – olyan dolgokat, amikkel nem rezegsz egy hullámhosszon.

K: Kezdem érteni, miért nem kedvelik Önt a hatóságok...

G: Az emberiség hatalmas változás elején áll. Hatalmasabb lesz ez a változás, mint amikor a majomból ember lett. Ahogy egyre többen és többen fedezik fel saját legfelső hatalmukat, s az áldozati bárányból szuverén, szárnyas paripává fejlődnek, úgy lép a háború helyébe a szeretet, úgy váltja fel a félelmet az öröm, a nevetés, a korlátlan lelki és testi egészség. Akkor összeomlanak majd a rendszerek, a kormányok, az elnyomó szervezetek. Az egészségügyi maffia nem rossz dolog, ami ellen küzdenünk kellene – különben sincs „jó” dolog és „rossz” dolog -, hanem áldás, mert módot adott nekünk arra, hogy felismerjük a rendszer igazi arcát. Öleljük át az egészségügyi maffiát, hiszen őt is mi teremtettük. Legyünk hálásak, hogy a felismerés hatalmat adott kezünkbe ahhoz, hogy túllépjünk rajta, önálló döntéseket hozzunk saját egészségünk dolgában is, s közelebb jussunk a kérdés megválaszolásához: mi a fenét keresek én itt tulajdonképpen?

K: ...ha jól tudom, éppen ezzel a címmel jelent meg második könyve.

G: Igen, „*Az egészségügyi maffia*” megírása után hat évvel, sokkal érettebb fejjel és szívvel írtam meg második könyvemet „*Mi a fenét keresek én itt tulajdonképpen...?*” címmel. A könyv hamarosan Magyarországon is megjelenik.

K: Köszönöm a beszélgetést.